

26^e zondag door het jaar C STP-OLV 2025

Inleiding

Broeders en zusters, van harte welkom bij deze zondagse Eucharistieviering. Een kind zit graag op de schoot van mamma of pappa. Wij vonden het fijn, toen wij klein waren, om bij moeder of vader op de schoot te zitten. Dat gaf een gevoel van vertrouwdheid, warmte, nabijheid, veiligheid. In het evangelie van deze zondag vertelt Jezus een verhaal waarin iemand op de schoot van vader Abraham zit, om uit te rusten, bij te komen, getroost te worden na veel ellende, ziekte, en vooral na de ervaring, dat niemand zich om hem bekommerd had. God bekommerde zich wel om hem. God bekommert zich ook om ons. Hij zorgt voor ons. Ook in deze Eucharistie mogen wij bij God om hulp komen.

Preek

Broeders en zusters, de vorige zondag vertelde Jezus het verhaal van de onrechtvaardige rentmeester, deze zondag vertelde Hij het verhaal van de arme Lazarus en de rijkkaard. Jezus was een meesterlijke verteller. Hij bedacht verhalen in levendige bewoordingen om Zijn toehoorders iets te leren. Zijn toehoorders waren deze zondag de Farizeeën, dus de precieze en wetgetrouwe Joden van zijn dagen. Hij vertelde het verhaal aangepast aan hun voorstellingswereld.

Wanneer wij in onze parochie iemand een kerkelijke uitvaart geven, dan eindigen wij de plechtigheid altijd met het gezang 'In paradisum'. Mensen kennen dat gezang en houden ervan. Het is ontnomen aan het verhaal dat Jezus deze zondag vertelde. Wij hoorden "dat de arme Lazarus stierf en door de engelen in de schoot van Abraham werd gedragen". Dat vragen wij voor iedere dierbare overledene in het slotgezag 'In paradisum': "Het koor van de engelen moge u ontvangen en moogt gij, samen met de arme Lazarus, vinden de eeuwige rust".

De 'arme Lazarus in de schoot van Abraham', dat tafereel heeft de christelijke kunst vaak afgebeeld. Vanzelfsprekend is Lazarus afgebeeld als een mini-Lazarus, die als een kind, parmantig, in de schoot van oervader Abraham zit. Het geeft

een fijn gevoel: geborgen, veilig, nabij, beschermd. Na een ellendig leven vindt Lazarus troost op de schoot van Abraham.

De toehoorders van Jezus konden dat beeld verstaan, zij waren immers allen kinderen van Abraham, nazaten; sterven was voor hen terugkeren naar de oorsprong, naar de schoot van Abraham. Ook dat andere beeld, de rijkaard die in de vlammen gefolterd werd, begrepen zij goed. In Jezus' dagen geloofden vrijwel alle mensen in een leven na dit leven. Zij stelden zich een soort onderwereld voor, waar de rechtvaardigen al in vrede waren, maar de onrechtvaardigen te lijden hadden vanwege hun onrechtvaardigheden. Van een 'hemel' was nog geen sprake.

Wat was er mis met die rijke man? Niet dat hij rijk was of een feestelijk leven achter de rug had, maar dat hij geen oog en oor had gehad voor zijn arme naaste, zijn buurman; dat hij zich niet om hem had bekommerd, hoewel hij hem bij naam kende. Wist hij dan niet dat naastenliefde behoorde tot de plichten van een gelovige Israëliet? Jawel, dat wist hij, want elke sabbat werd in de synagoge of tempel voorgelezen uit de Wet van Mozes en de Geschriften van de profeten. Hij kon het weten, maar hij deed het niet.

Zo was het ook met de toehoorders van Jezus, de Farizeeën. Zij kenden Mozes en de Profeten, maar brachten het gebod 'Bemin uw naaste als uzelf' niet in praktijk. Jezus probeerde hen als een goede leermeester tot inzicht en verandering te brengen.

Ook wij horen Mozes en de Profeten in de Eucharistieviering op zondag. Hun woorden worden bevestigd door Jezus. Bovendien is naar ons iemand uit de doden gekomen, Jezus Christus zelf, na zijn verrijzenis, om ons te overtuigen. Door hem geloven wij in een leven na dit leven. Het is niet om het even hoe wij hier hebben geleefd. Door de verrijzenis en de hemelvaart heeft Christus voor ons de hemel geopend. Als wij het gebod 'Bemin God en de naaste als uzelf' in praktijk hebben gebracht, mogen wij in de eeuwige liefde van God binnengaan met de engelen en heiligen.